.

č. j. 6 Azs 190/2004 - 69

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **stěžovatele: A. B.**, zastoupen Mgr. Ervínem Perthenem, advokátem, se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2004, č. j. 8 Az 78/2003 - 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností shora označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 20. 6. 2002, č. j. OAM - 2013/AŘ - 2001, jímž byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24. 5. 2001, č. j. OAM - 156/VL - 10 - P18 - 2000, kterým správní orgán rozhodl o neudělení azylu žalobci podle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), a že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona; a o nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

.

Stěžovatel opírá svoji kasační stížnost o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel namítá nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky Městským soudem v Praze, a dále vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že by to mohlo ovlivnit nezákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, a rovněž nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem.

Stěžovatel je přesvědčen, že mu měl být udělen azyl podle § 14 zákona o azylu z humanitárního důvodu a dále namítá nedostatečné zohlednění § 91 tohoto zákona. Poukazuje na skutečnost, že mu nebylo žalovaným umožněno se ve smyslu § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), vyjádřit k jeho podkladu a ke způsobu zjištění, popřípadě navrhnout doplnění. Dále namítá, že rozhodnutí prvostupňového orgánu nemá náležitosti správního rozhodnutí, neboť toto rozhodnutí není podepsáno oprávněnou osobou ve smyslu požadavku § 47 odst. 5 správního řádu. Je proto přesvědčen, že správní orgán neprojevil dostatečným způsobem svou vůli a rozhodnutí prvostupňového orgánu je tak nicotné, resp. je stiženo závažnou procesní vadou, pro kterou nemůže rozhodnutí žalovaného obstát a nemohlo být zhojeno následným rozhodnutím o rozkladu.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a dále žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vzhledem k tomu, že okamžité vycestování z území ČR by pro něj bylo nepřiměřeným zásahem do jeho osobních poměrů, když se obává v případě návratu do vlasti o svůj život a zdraví.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření uvedl, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek Městského soudu v Praze byly vydány v souladu s právními předpisy a odkazuje na obsah správního spisu stran důvodů neudělení azylu a rozhodnutí o neexistenci překážky vycestování. K namítané absenci podpisu oprávněné osoby na správním rozhodnutí odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 64/2003 - 58 ze dne 29. 1. 2004, který otázku výkladu citovaného ust. § 47 odst. 5 správního řádu řeší tím, že tato vada nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí, neboť součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné.

Žalovaný navrhuje, aby soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou a k přiznání odkladného účinku neshledává důvody.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 24. 5. 2001, č. j. OAM - 156/VL - 10 - P18 - 2000, nebyl žalobci udělen azyl podle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, o němž rozhodl ministr vnitra rozhodnutím ze dne 20. 6. 2002, č. j. OAM - 2013/AŘ - 2001, tak, že rozklad žalobce zamítl. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal v zákonné lhůtě žalobu.

Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobce podal v zákonné lhůtě žalobu k Vrchnímu soudu v Praze, v níž uvedl, že žalovaný správní orgán nezjistil

správně a úplně skutečný stav věci před vydáním správního rozhodnutí, čímž porušil ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu, dále že důkazy, které si správní orgán opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, čímž došlo opětovně k porušení ust. § 32 odst. 1 a § 34 odst. 1 správního řádu, a že provedené důkazy zhodnotil v rozporu s ust. § 34 odst. 5 správního řádu. Dále pak žalobce namítl, že nemůže v Moldavsku žít z ekonomických důvodů, také tam dosud převládá komunistický režim, což znamená neustálé změny k horšímu. Pokud by se vrátil do vlasti, čekalo by jej pronásledování jako zrádce; pracoval v bezpečnostních službách, což může znamenat nebezpečí. V České republice je již dva roky, je zde spokojený s politickými i ekonomickými podmínkami. Chtěl by také založit rodinu a začlenit se do společenského dění. O žalobě rozhodl Městský soud v Praze jako soud příslušný ve smyslu platné právní úpravy účinné od 1. 1. 2003 rozsudkem č. j. 8 Az 78/2003 - 43 ze dne 18. 3. 2004 tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit, a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu. Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze, který byl doručen dne 15. 4. 2004, podal žalobce dne 22. 4. 2004 kasační stížnost.

Kasační stížnost byla podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je přípustná, neboť se opírá o kasační důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 s. ř. s., vázán podle § 109 odst. 3 s. ř. s. jejími důvody, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popřípadě je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít tato vada za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že Městský soud v Praze při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového

stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Městský soud v Praze právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně.

Ostatně stěžovatelem uváděná nespokojenost s politickou situací v Moldavsku, ekonomické problémy v zemi původu a obava o život, když mu bylo vyhrožováno neznámými osobami zabitím, není důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory. Rovněž námitku stěžovatele, že mu měl být udělen azyl z humanitárních důvodů, nelze přijmout, neboť na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení, jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).

Rovněž námitka, že stěžovateli nebylo žalovaným umožněno, aby se ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu vyjádřil k podkladu a ke způsobu jeho zjištění, případně aby navrhl jeho doplnění, je irelevantní. V protokolu o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území ČR ze dne 22. 3. 2001 je uvedeno, že stěžovatel byl správním orgánem seznámen s obsahem uvedených podkladů pro vydání rozhodnutí podle § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení. Stěžovatel vlastnoručním podpisem stvrdil, že byl seznámen s obsahem protokolu o pohovoru v ruském jazyce, jež tlumočila PaedDr. I. H., souhlasí s ním a nežádá další doplnění ani změny.

Ke stěžejní námitce, že rozhodnutí správního orgánu není podepsáno oprávněnou osobou ve smyslu požadavku ust. § 47 odst. 5 správního řádu, a proto se o správní rozhodnutí pro jeho neúplnost nejedná, Nejvyšší správní soud konstatuje, že za situace, kdy je součástí správního spisu vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, nezakládá tato vada nicotnost rozhodnutí, neboť je zřejmé, že rozhodnutí skutečně vydala k tomu oprávněná osoba (ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Azs 64/2003 - 54).

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Městský soud v Praze napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Městský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal naplnění tvrzeného kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívající v jiné vadě řízení před soudem.

Žalovaný správní orgán i Městský soud v Praze postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

.

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. ledna 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu